

Prologas

2010-ieji, žiema

— Ko gi tu nori? — trindama rankomis nekantrauja ji, primindama man vaikystę.

Vis dėlto aš jau nebe vaikas. Esu suaugęs ir piktas. Tik jai nereikia to žinoti. Kol kas.

— Ir ką mudu čia veikiame? — ji ima dairytis po tuščią parką.

Dabar sausio vidurys, termometras rodo vieną laipsnį šilumos ir po dvidešimties minučių saulė jau bus nusileidusi.

Kaip ir tikėjaisi, šį tą pažadėjęs įsiviliojau ją čionai.

Patapšnoju gretimai stovinčios karuselės sėdynę.

— Pasėdėk su manimi, ir gausi dovaną.

Ji dvejoja, bet smalsumas paima viršų.

Apie šią minutę svajojau aštuonerius metus.

— Klausyk, ką visa tai reiškia?..

— Pameni, kaip vaikystėje atsivesdavai mane čionai pažaišti? — klausiu.

Ji delsia atsakyti.

— Eee... Aš...

— Prisimeni, kaip supdavai mane ant sūpynių, sėdėdavai kartu ant supamosios lentos, žaisdavome sviediniu laukuose?

— Jau vėlu. Noriu namo, — jos balse girdėti baimės gaidelė.

Nutuokia, kad kažkas čia negerai.

Traukiasi tolyn.

Sugriebiu ją už žasto.

— *Nepprisimeni? Ne? Todėl, kad šito niekada nebuvo, supista kale, — sušunku apsukdamas ją.*

— *Kas per?..*

Esu gerai apgalvojęs tolesnius savo veiksmus. Tiksliai žinau, kuo baigsis mudviejų susitikimas parke.

Pakėlęs dešinę ranką trenkiu jai į smilkinį ir be vargo parbloškiu ant žemės.

Mano veidą nušviečia pasitenkinimo šypsena. Jaučiuosi bemaž taip pat puikiai, kaip ir tikėjau.

Sparčiai temsta, ir aš spėriai darbuojuosi, nežinodamas, kiek laiko ji bus be sąmonės.

Kai surišu jai kulksnis, ima dejuoti.

— *Ei, ką tu darai?..*

— *Patogu? — pasiteirauju ir, norėdamas pasigrožėti atliktu darbu, žengiu atgal.*

Iškėstos jos šlaunys tįso pririštos prie metalinio karuselės, panašios į voratinklį, rėmo; blauzdos nuleistos žemyn. Kūnas išlinkęs per juosmenį, o krūtinė ir galva kybo virš žemės ir viršugalviu liečiasi prie betoninio karuselės pagrindo. Rankos surištos jai už nugaros.

— *Aš apsivemsiu... — sako bandydama pajudėti.*

— *Tai mažiausias tavo rūpestis, — atšauņu mėgaudamasis baime jos balse.*

— *Aaa! — surinka, kai dygliuota viela įsirežia į riešus.*

Suprantu, kad ne veltui vargau, rišdamas rankas — dygliai paliks ryškiai raudonas pasipriešinimo žymes.

Štai galva jau velkasi betonu, ir ji ima klykti.

Šypsodamas toliau suku karuselę. Esu ramus, nes žinau, kad niekas jos neišgirs. Nuo to laiko, kai prieš daugelį metų du šio rajono gyventojai prasmego senoje šachtoje, žmonės čia ne-

begyvena, ir namai, prie kurių kitados buvo įrengtas parkas, stovi apleisti.

Jeigu ir užklysta vaikų, jie būna ne vietiniai, bet tokį vakarą kaip šis parke — nė gyvos dvasios.

— P... prašau... nustok...

— Ša. Dabar mano eilė, — subaru, dar įnirtingiau įsukdamas karuselę. Su kiekvienu sūkiu ant žemės lieka kuokštai jos plaukų. — Dar pasigailėsi, kad nežaidei su manimi, — pagrasi- nu didindamas greitį.

Jos kūnas velkasi žvyru ir per pertraukas tarp agonijos klyksmų gaudo orą trumpais, greitais gurkšniais.

Netrukus klyksmas virsta inkštumu — ji tai praranda, tai atgauna sąmonę.

Sustabdęs metalinį voratinklį imu sukti kiton pusėn. Karuselė įsibėgėja ir dygliuota viela giliau įsirėžia jai į mėsas.

Pagaliau mudu žaidžiame. Mano pasirinktą žaidimą.

Ant žvyro aplink karuselę atsiranda kraujo pėdsakų. Dar stipriau pastumiu rėmą ir karuselė sukasi net švilpdama.

— Turėjai mane išklaudyti! — šaukiu, iš visų jėgų sukdamas sūpuoklę.

Ji nieko neatsako, tik inkščia.

Ant žemės telkiasi kraujo klanas, betoninis karuselės pagrindas aplimpa mėsgaliais.

Trakšt — lūžo kaukolė, ir verksmas liaujasi.

Paskutinįkart įsuku karuselės rėmą ir atsitraukiu.

— Privalėjai su manimi pažaisti, — pakartuju, nors ir žinau, kad ji manęs nebegirdi.

O tada, palikęs toliau suktis negyvą, sudribusį kūną, nueinu šalin.

Dabar

Laikrodis rodė be minutės pusę dvyliktos nakties, kai Kima Stoun atsidūrė prie teritorijos, aptvertos policijos ribojimo juosta. Saulė buvo nusileidusi prieš bemaž tris valandas, bet ore vis dar tvyrojo vėlyvo rugpjūčio šiluma.

Nors ir nurodė dispečeriui paskambinti kolegai, detektyvui seržantui Brajentui, jo automobilio „Astros Estate“ kol kas nebuvo matyti — tik patrulių mašinos, greitosios pagalbos ir patologo furgonai. Pastarusius, stovinčius greta, Kima permetė akimis — prireiks arba vieno, arba kito.

Įdomu, nusiėmusi šalną pasvarstė ji, ką veikė kolega, kai sulaukė dispečerio skambučio? Turbūt knapsėjo priešais televizorių su įjungtu kriminalų kanalu. Toks jau tas Brajentas.

Ji rengėsi išvesti Barnį pasivaikščioti, bet trumpam išleidusi į galinį kiemą paliko augintinį namuose, pažadėjusi leisti išsibėgioti parke, kai tik grįš. Nesvarbu, kuriuo metu. Kima nutylėjo, kad yra iškviesta į Heiden Hilio parką: gali būti, kad sužinojęs, jog šeimininkė lankysis jų pamėgtoje rytinių pasivaikščiojimų vietoje, Barnis įsigeis važiuoti drauge.

Heiden Hilio namas — tai Viktorijos laikų rezidencija, kurią 1878 m. parke pastatė Džordžas Alfredas Heidenas Heiden-Bestas. Pradžioje jis ketino nugriauti Heiden Hilį ir praplėsti namą, bet ten gyveno senyva jo tetulė, skvairo našlė, ir kai 1903 m. ji mirė, jo noras išplėsti Heiden Hilio namą buvo jau praėjęs, todėl pastatai taip ir liko stūksoti greta.

1921 m. mirus Heiden-Bestui, namas, Old Holas, sodai ir

penkiasdešimt penki akrai žemės buvo nupirkti viešai išplatinus akcijas siekiant teritoriją paversti parku. Nuo to laiko daugelį metų Old Holas ir namas buvo priebėga evakuotiesiems ir slėptuvė nuo bombų. Vėliau Old Holą nuniokojo gaisras ir jis ilgus metus stovėjo apgriuvęs, kol buvo atstatytas iš loterijos fondo lėšų ir susigrąžino prarastą šlovę.

Sekdama nuorodomis Kima privažiavo prie vartų Heideno parko keliu, vedančiu į vaikų žaidimų aikštelę, kuri plytėjo teritorijos viršuje, prie pat renovuotų namų. Maždaug tuzinas smalsuolių jau tiesė kaklus, norėdami pažiūrėti, kas dedasi už policijos pareigūnų ir automobilių, o kai vietiniams gyventojams pabodo apsimitinėti, kad žvalgosi pro apatinių ir viršutinių aukštų langus, ėmė atsiverti vis daugiau durų.

Parodžiusi ženklelį, Kima pralindo pro ribojimo juostą ir patraukė ten, kur apsilvilkę šviesą atspindinčias liemenes stovėjo pareigūnai, tamsoje pasišviesdami daugybe prožektorių.

Policininkai pasitraukė inspektorei iš kelio, ir ji įsimaišė tarp susirinkusiųjų. Praėjo pro paramedikus — akivaizdu, kad jų paslaugų atsisakyta, bet jie toliau šnekučiavosi šalia vaikiškos žirafos formos čiuožynės.

— Sveikas, Kitsai, — pasisveikino su smulkučiu patologu.

Šis kyštelėjo ranką įrankių krepšin, kurį buvo pakabinęs ant kažkokio komiksų veikėjo su spyruokle vietoje kojų.

Kitsas liūdnai papurtė galvą, priversdamas Kimą svarstyti, kodėl ją iš viso čionai iškvietė. Staiga suprato, kodėl patologas toks susikrimtęs — jo liūdesys neturėjo nieko bendra su nusikaltimo vieta.

— Netrukus atvažiuos, — nuramino vyriškį inspektore.

Nieko nepadarysi: Kitsui labiau prie širdies Brajentas nei ji ir medikas nė nemano to slėpti. Detektyvė nesuko dėl to galvos. Dauguma žmonių jautėsi taip pat.

Rūškaname patologo veide pražydo šypsena.

Na žinoma, juk atvyko Brajentas.

— Labas vakaras, Kitsai, — šypsodamas ir tiesdamas jam ranką pasisveikino seržantas.

Kima dėbtelėjo į porininką, bet šis neatkreipė dėmesio.

— Tai štai kaip tu sveikiniesi su... — pasišaipė Kitsas.

— Atsiprašau, bet nejaugi man pasigirdo, kad kažkur čia yra kūnas? — dairydamosi aplink irzliai paklausė Kima.

— Yra, yra, inspektore. Vargšėlės niekas nelietė, tik patikrino, ar likę gyvybės ženklų.

— Ką gi, gerai, rodyk, kur...

— Eik pas vaikus, — Kitsas smakru linktelėjo į būrelį uniformuotų pareigūnų.

Šie nukreipė prožektorius kairėn ir erdvė nušvito, tarsi prasidėjus monospektakliui kas nors būtų spragtelėjęs šviesos jungiklį.

Užtruko keletą sekundžių, kol Kimos akys priprato prie šviesos. Brajentas atsistojo greta.

Staiga abu trūktelėjo oro.

— Kas, velniai griebtų, čia atsitiko? — paklausė Brajentas, užbėgdamas už akių viršininkei, kuri žiojosi klausti to paties.

2

Kima iš karto pamatė solidaus amžiaus moterį, sėdinčią ant tolimiausių sūpynių dešinėje. Prie metalinio rėmo tvarkingai stovėjo jos rankinė: užsegta, su daiktais viduje, dirželis vinguriavo kairėje pusėje.

Tada antrąsyk atidžiau įsižiūrėjo į keistai makabrišką vaizdą priešakyje.

Moters plaukai buvo stori ir žili, bet stilingai sušukuoti. Net prožektorių šviesoje Kima matė, kad lūpos patraukliame, senatvės jau palytėtame, bet gilių raukšlių dar neišsvagotame veide, padailintos blizgiu.

Moters ausis puošė nedidukai perlų auskarai, derantys prie karolių ant kaklo, kuriame amžius buvo palikęs gilesnį pėdsaką nei veide.

Vėrinys pranyko iškirptėje baltos palaidinės su apykakle, ant kurios buvo apsirengusi ploną vasarinį nertinį trijų ketvirčių rankovėmis.

Jos sijonas buvo plátėjantis, mėlynas, išmargintas geltonomis gėlytėmis; sėdint siekė vos žemiau kelių, bet stovint, ko gero, būtų ilgesnis. Kojos buvo aptrauktos nailoninėmis kojineėmis, ji avėjo mėlynais bateliais su dviejų colių pakulne.

Žodžiu, viso labo pagyvenusi moteris, kuri, eidama per parką, nusprendė pasisupti sūpuoklėmis. Panoro vėl išgyventi vaikystės prisiminimus, o gal pasidavė staiga kilusiai pagundai. Nieko blogo.

Išskyrus du dalykus: ant jos palaidinės priekio plytėjo ryškiai raudona dėmė ir riešai buvo apvynioti dygliuota viela.

Moters kūnas kone dribo veidu žemyn — sėdimą padėtį laikė tik nelemta riešus juosianti viela, kuria buvo apraizgyta ir grandinė, laikanti sūpynes. Jos kojos buvo šiek tiek sulenktos, batų noselės braukė žemę.

— Koks nors nepavykęs sekso žaidimas? — iškėlė mintį Brajentas.

— Dar nežinau, — stengdamasi atitraukti akis nuo negyvėlės atsakė Kima.

Jei dabar būtų diena ir moters riešų nekaustytų dygliuota viela, anūko džiaugsmui besisupanti močiutė keltų praeiviams šypseną ir juoką. Brandi moteris, sėdinti ant sūpynių vėlyvą

vakarą, — net jei nekruvina ir nesurišta dygliuota viela, — kur kas grėsmingesnis vaizdas.

— Kas ją rado? — tarsi savęs paklausė Kima.

— Tas vaikinys prie laipynės, — atsakė vienas iš policininkų. — Atsargiai, — pridūrė, — neįlipkit į jo paliktą klaną prie žvyruoto tako.

Brajentas apsisuko ir linktelėjo smakru vaikino pusėn.

— Gal man nueiti ir?..

— Ne, — nukirto Kima. — Patikrink aukos rankinę. Mažiau tikėtina, kad užsitrauksi Kitso rūstybę.

Patologas nemėgo, jog kas nors pirma kriminalistų čiuopinėtų daiktus nusikaltimo vietoje, bet kadangi su Brajentu jį vienijo brolystės dvasia, seržantas galėjo leisti sau pažeisti taisykles. Bylos pradžioje Kitso geriau neerzinti.

Detektyvė žinojo, jog patologo simpatija kolegai labiausiai kilo iš užuojautos, kad šio darbas — būti Kimos prielipa. Kitsas nutuokė, kad seržantas neša sunkų kryžių. Su tuo galima būtų sutikti, pagalvojo Kima ir apėjusi vėmalų klaną patraukė prie šviesiaplaukio vyro.

Šis sėdėjo ant žemės nudelbęs akis, atrėmęs nugarą į laipynę, ant sulenktų kelių pasidėjęs rankas, kuriomis buvo susiėmęs galvą.

Iš pažiūros dvidešimt penkerių vyras vilkėjo tamsius džinsus ir sportinį nertinį.

— Sveiki, — rodydama ženklelį pasisveikino Kima.

Jis suskato kilti.

— Nieko baisaus, galite likti ant...

— Noriu namo, pareigūne. Man sakė, kad pasikalbėjęs su detektyvu galėsiu...

— Gerai, gerai, — tarė inspektorė, žiūrėdama į greta jo stovinčią policijos pareigūnę.

— Erikas, — pristatė ši. — Erikas Hensonas.

— Dėkoju, — nutraukė policininę Kima. Juk jaunuolis turbūt ir pats moka kalbėti?

Jis pakėlė akis ir vėl dirstelėjo į sūpynes. Tada įniko purtyti galvą.

Kima atsistojo priešais, užstodama jam vaizdą.

— Atsigerk, bičiuli, — ji smakru parodė į plastikinį vandens butelį pašnekovo rankoje.

— Man viskas gerai, ačiū, — toliau purtydamas galvą atsakė.

— Taigi, Erikai, kas čia nutiko? — pasidomėjo detektyvė.

— Ji buvo tiesiog... Aš pažiūrėjau, ir...

Eriko žvilgsnis, tebeprikaustytas prie netyčia aptikto radinio, vėrė Kimą kiaurai. Nebuvo reikalo versti jį dar kartą išgyventi patirtą siaubą. Inspektorei reikėjo faktų.

— Ką gi, Erikai, trumpai papasakokite, — paprašė Stoun, sugražindama pašnekovą dabartin. — Kuriuo metu atėjote į parką?

— Apie pusę vienuoliktos, — atsakė jis, pakėlęs akis pareigūnei į veidą. — Išėjęs iš klubo norėjau pasivaikščioti, kol prablaivėsiu nuo paskutinės pintos alaus.

— Vadinasi, atėjote iš ten? — Kima parodė galva į nuo klubo vedantį taką.

Nors takas ir nepriklausė parkui, iš Old Hilio kriketo klubo juo galėjai ateiti iki pat įėjimo, prie kurio Kima pastatė motociklą.

— Aha, išlenkiau porą pintų su bičiuliais ir...

— ... ir eidamas taku su niekuo neprasilenkėte?

Eriko galva dar sykį neigiamai pasipurtė.

— Gal pakeliui ką nors išgirdote?

— Nieko. Buvo mirtina tyla...

Jis nutilo, nes ištaręs pastarąjį žodį vėl prisiminė, ką išvydo.

— Vadinasi, nieko nematėte ir negirdėjote ir iškart iškvietėte policiją? — paklausė Kima.

Jis linktelėjo.

— Ką darėte tada?

Eriko veide šmėstelėjo kaltė.

— Nesupratau?

— Ar lietėte lavoną?

Kiek sudvejojęs jaunuolis papurtė galvą.

— Esate tuo tikras, Erikai? — spaudė inspektorė. Policija privalėjo sužinoti.

— Atsiprašau, bet nepatikrinau. Noriu pasakyti, tiesiog negalėjau...

Kima suprato, kodėl jis jaučiasi kaltas ir išsisukinėja: kremtasi, nes pritrūko drąsos priėti prie moters ir patikrinti, ar ji dar gyva.

— Nieko baisaus. Vargu ar galėjote kuo nors jai padėti.

Erikas dėkingai nusišypsojo ir kaip tik tuo metu priėjo Brajentas.

— Gerai, Erikai, jei mums dar ko nors prireiks, susisieksime; jei pats ką nors prisiminsite, paskambinkite.

Jis supratingai linktelėjo ir Kima sutiko pareigūnės, tebestovinčios šalia Eriko, žvilgsnį.

— Pasirūpinkite, kad kas nors parvežtų jį namo.

— Bus padaryta, poniam.

— Yra žinių? — paklausė grįžtelėjusi į kolegą.

— Atvyko Mičas ir tariasi su Kitsu, kaip nuimti auką nuo sūpynių.

— Ar žinome pavardę?

— Belinda Evans, šešiasdešimt vienu, gyveno Vomborne

ir vairavo penktos serijos BMW automobilį. Mažiau nei dveju metų senumo.

Kima pakėlė antakį. Pastarosios penkios seržanto minutės buvo kur kas produktyvesnės nei jos.

— Rankinėje mašinos raktai, iš piniginės niekas nepavogta, joje — vairuotojo pažymėjimas, kosmetinė, rašiklis, akiniai ir pakuotė mėtinių ledinukų. Mobiliojo telefono nėra.

— O automobilis?

— Tvarkingai pastatytas už maždaug penkiasdešimties jardų nuo parko vartų. Užrakintas ir nematyti jokių nusikaltimo pėdsakų.

— Gerai padirbėta, Brajentai, — pagyrė detektyvė ir patraukė prie įėjimo į parką. — Diduma šios informacijos visiškai bevertė, bet sužinėjai vieną neįtikėtinau naudingą ir svarbų dalyką.

— Apie ką kalbi?..

— Apie tai, kad Belinda Evans atėjo į parką savo noru.

3

Įėjusi į detektyvų kambarį Kima iškart pajuto, kad kažkas pasikeitė. Ir visai ne dėl to, jog pusę aštuntos ryto, kai išėjo atsiskaityti Vudžiui apie praėjusio vakaro įvykius, kambarys buvo tuščias, o dabar pilnas kolegų. Ne, šito buvo galima tikėtis. Įvykusi permaina buvo subtilesnė.

A, viskas aišku!

— Brajentai, kodėl Betė ant tavo stalo?

Seržanto pastangos dar nė karto nebuvo įvertintos teise į garbųjį vazoną.

— Argi nesakiau? — prunkštelėjo Steisė.

— Kadangi šią savaitę Penas čia retas svečias, nutariau

pasirūpinti augalu, — jis nutilo. — Sakykime, taip pat norėjau pažiūrėti, ar Betei tiktų ir mano stalas.

— Pirma užsidirbk, — atrėžė Kima ir gražino vazoną ant palangės.

Tada atsisuko į kolegas.

— Kuo, velniai rautų, esi apsiavęs, Penai? — paklausė sukryžiuodama ant krūtinės rankas.

— Sportbačiais, viršininke.

Skirtingai nei vyras, dirbęs jos komandoje prieš Peną, seržantas nemėgo dalykinių drabužių. Įprasta jo apranga, sudaryta iš juodų kelnų ir baltų marškinių, atrodė reprezentatyviai bei atitiko Kimos reikalavimus, bet ne daugiau. Kostiumas jam netiko — atrodė, kad juodu su kostiumu erzina vienas kitą.

Nepasakytumei, kad Kima buvo didelė vyriškų kostiumų mados žinovė, bet tamsiai pilka siauromis juostelėmis Peno eilutė atrodė tarsi ištraukta iš praėjusio amžiaus dešimto dešimtmečio spintos. O dar tos šviesios, nepaklusnios seržanto garbanos! Ačiū Dievui, jis bent jau liovėsi ryšėjęs skarelę ir plaukus susiglosto kažkokia vyriška plaukų priemone.

Bet sportbačiai!

— Klausyk, Penai, nežinau, kiek jums leisdavo Trevisas, bet eidamas į teismą, — nesvarbu, kad dėl senos bylos, — įsidėmėk, kad dabar dirbi mano komandoje ir atstovauji...

— Po stalu, viršininke, — iš už nugaros įsiterpė Brajentas.

— Kas?

— Jo batai... stovi po stalu. Negalėjau leisti tau apsijuokti. Per daug lengvai pasimovei ant kabliuko.

Penas išsišiepė ir pasilenkęs ėmė rišti batų raištelius.

— Jėzau, kokie juokdariai, — purtydama galvą tepasakė Kima.